

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 1 Anul 2000

CONȚINUTUL ACESTUI NUMĂR:

1. Un pământ nou
2. Conversație Sfântă și Evlavioasă
3. Dragoste și Fapte Bune

UN PĂMÂNT NOU

Apropierea anului 2000 a fost văzută de mulți ca și o dată care ar putea avea schimbări semnificative. În 8 Septembrie, 1997, "Newsweek" a publicat un articol ce revizua date stabilite la diferite timpuri, în special cele referitoare la o exterminare a vieții pe pământ. Este conceptul zilei de distrugere a pământului învățat în Biblie? Noi zicem nu. O abundență de Scripturi în contradicție cu acest gând se pot găsi.

RUGÂNDU-NE PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Isus și-a învățat discipolii să se roage pentru Împărăția lui Dumnezeu când i-a instruit să zică, "Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ." (Mat. 6:10) Creștinii au rostit această rugăciune de douăzeci de secole dar nu au văzut împlinirea ei. Toți au dorit să știe când va veni acea împărăție. Biblia conține multe date cronologice care au fost adunate pentru a determina acea dată.

Oricum, sânt părți care lipsesc și bănuieli de făcut. Aparent, Dumnezeu nu s-a uitat favorabil la dorința oamenilor de a ști timpul, ținând-o sub puterea Sa. Cu mult mai importantă este o înțelegere a aceastei împărății și devoțiunea noastră pentru ea. Isus a zis: "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui." — Mat. 6:33

Dumnezeu ne-a dat multe profeții ce aduc lumină asupra acestei împărății minunate. Una dintre acestea, referitoare la venirea marelui Rege și Mesia

în împărăție: “Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și Domnia va fi pe umărul Lui; Il vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face răvna Domnului oștirilor.” — Isaia. 9:6,7

Domnul a înregistrat numeroase profeții pentru a ne da asigurarea că împărăția Lui va fi stabilită pe pământ, și cu multe ocazii această împărăție este asemănată ca fiind un munte — “muntele Domnului”. În Daniel, al doilea capitol, acest munte, după profeția lui Daniel, apare prima dată ca și o piatră ce lovește regatele și guvernele nedrepte ale acestei lumi și devine un munte mare pentru a acoperi întregul pământ. Versetul 45 al acestu-i capitol ne dă o minunată asigurare referitoare la împărăția lui Dumnezeu. Cităm: “Aceasta înseamnă piatra, pe care ați văzut-o desprinzându-se din munte, fără ajutorul unei mâini, și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut de cunoscut toate împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică.” În Isaia Capitolul 25, împărăția lui Dumnezeu este din nou comparată cu un munte. “Pe muntele acesta,” citim, “Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite.” — Isa. 25:6

BINECUVÂNTĂRILE ÎMPĂRĂȚIEI

Binecuvântările împărăției sânt arătate mai detaliat în Mica 4:1-4. Versetul 1 citește, “În vremurile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înalța deasupra dealurilor, și popoarele vor veni grămadă la el.” Este potrivit ca Domnul să își compare împărăția Lui care vine cu un munte. Aceste profeții au fost adresate de prima dată națiunii lui Israel, și națiunea lui Israel a fost obișnuită să fie condusă de pe un munte. Muntele Sion al Ierusalimului a fost sediul guvernului național ce conducea peste Israel. A fost aici, pe acest munte, unde David exercita controlul guvernamental asupra afacerilor Israelului, poporul ales a lui Dumnezeu. Deci, când în această profeție și altele, Dumnezeu vorbea despre stabilirea muntelui Lui deasupra vârfului munților, ar fi ușor pentru Israelitul devotat să realizeze că Dumnezeul lui, Iehova, promitea stabilirea

unei Împărății mai puternice pe pământ decât ce a fost cunoscut înainte, și aceasta va fi cu adevărat.

În profeția lui Mica a stabilirii muntelui Domnului, este introdus un alt punct explanatoriu și de interes. Aici citim că acest munte al Domnului este “muntele Casei Domnului.” (Mica 4:1) Acesta a fost de asemenea un limbaj familiar Israelitilor. Casa Domnului ce domnea în Israel a fost condusă de David și succesorii lui. Dar David și succesorii lui trupești nu vor fi casa domnitoare a viitoarei împărății a lui Dumnezeu pe pământ. În multe cazuri în trecut, clasele conducătoare peste națiuni și imperii erau constituite dintr-un aranjament de familie în care dreptul de domnie trecea la moartea regelui la un alt membru al aceleiași familii.

Acesta este felul în care Casa profetică a Domnului funcționează. Această Casă a Domnului este compusă din fiii Lui, Isus fiind suprem între ei. Citim când Isus a venit la prima lui venire că, “A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1:11,12) După Isus, aceștia au fost primii membrii ai Casei domnitoare a lui Dumnezeu. Dar în tot Israelul nu au fost destui care primind pe Isus să aibă această onoare asupra lor; deci la timpul hotărât de Dumnezeu, El s-a întors către Neamuri, prin propovăduirea Evangheliei, pentru a găsi pe cei demni de a completa numărul preorînduit al Casei Lui domnitoare.

Mult este scris în Noul Testament despre cei ce au devenit credincioși de la prima venire a lui Isus, și care prin puterea Duhului Sfânt devin copii, sau fii, ai lui Dumnezeu. Pentru aceștia promisiunea este că dacă ei rămân credincioși ei vor domni cu Christos în Casa domnitoare a lui Dumnezeu. (Rom. 8:16-19) “Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că sântem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă sântem copii, sântem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu el. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sânt vrednice să fie comparate cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. Deasemenea, și firea creațiunii așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

ÎNTREBAREA DISCIPOLILOR

După crucificarea și moartea lui Isus, El a fost înviat dintre morți ca și o ființă spirituală. El nu s-a înălțat la cer imediat, dar a stat patruzeci de zile cu discipolii Săi, manifestându-li-se în diferite ocazii. La ultima Lui manifestare discipolii au întrebat, “Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: “Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat supt stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.” — Fapte 1:6-8

A fost considerat de unii Studenți ai Bibliei că informația ce Dumnezeu o ține ‘sub stăpânirea Sa’ a fost descoperită clasei bisericii când puterea Spiritului Sfânt a fost dată în ziua Cinzecimii. Oricum, cele două cuvinte grecești traduse în engleză prin ‘putere’ sânt două cuvinte diferite.

Prima folosire a cuvântului ‘putere’ de către Isus este grecescul *exousia*, atribuită Tatălui, însemnând ‘privilegiu’ sau ‘autoritate’. Deasemenea inclusă în aceste definiții sânt cuvinte ca și ‘capacitate’, ‘competență’, ‘jurisdicție’, ‘libertate’, ‘drept’, ‘forță’. Indiferent ce vom alege noi ca și traducerea corectă a acestui cuvânt grecesc, se pare că Dumnezeu știe unele lucruri de unul singur, și le descoperă numai unora în baza “nevoii de a cunoaște”.

A doua folosire a cuvântului tradus ‘putere’ vine de la grecescul *dunamis*, ce înseamnă ‘putere datorată unui miracol’. Și, literar în traducerea cuvânt cu cuvânt, este ‘de la o forță’. Alte cuvinte folosite sunt: ‘abilitate’, ‘abundență’, însemnând ‘grandoare’. Abilitatea miraculoasă de a înțelege Biblia a fost darea Spiritului Sfânt la apostoli și discipoli în ziua Cinzecimii. Abilitatea lor nou găsită le va ajuta să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu, dar include aceasta cunoșterea datelor?

CE A ZIS ISUS DESPRE DATE

În timpul ultimelor zile ale misiunii lui Isus, El a învățat pe discipolii Săi spunând, “Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (Marcu 13:32) S-a considerat că deși Isus, ca și omul Isus Christos, nu a știut cu exactitate timpul pentru

aceste evenimente, El le-ar fi știut odată ce I s-a dat să “rupă pecețile” (Apoc. 5:9) Planului Divin al Vârstelor, a lui Dumnezeu. (vrs. 1-10) A făcut Isus cunoscute date când a fost cu discipolii Săi? El le-a dat multe semne ce se vor întâmpla prezicând timpul acestor evenimente, și le-a spus că prin urmărirea semnelor ei vor ști de apropierea Împărăției lui Dumnezeu.

Unul dintre aceste semne a fost întoarcerea poporului lui Israel în ținutul Palestinei, și stabilirea noii națiuni a lui Israel. Isus a învățat o pildă în care Israelul este simbolizat printr-un smochin. Așadar, Isus a zis, “Vedeți smochinul și toți copacii. Când înfrunzesc, și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de acum vara este aproape ... Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta, până când se vor împlini toate aceste lucruri.” (Luca 21:29-32) Vedem că Isus ne-a dat numai semne, nu date, și i-a lăsat pe discipoli cu cuvintele, “Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă.” — Luca 21:36

CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA

În aparență motivul pentru care Dumnezeu nu ne-a dat o dată este deoarece El a dorit ca să fim testați în credință și iubirea noastră pentru El. În anii timpurii ai Mișcării Adevărului, data 1914 a fost proeminentă în mințile fraților consacrați. Când toate evenimentele anticipate ca întâmplându-se pe atunci nu s-au arătat(cu excepția sfârșitului timpului Neamurilor), mulți frați au părăsit mișcarea. Ei s-au devotat datei 1914, în locul “împărăției lui Dumnezeu și neprihănirii Lui”. Din 1914, Dumnezeu continuă să aleagă “un popor care să-I poarte Numele.” — Fapte 15:14

Când toți cei care au fost chemați au fost găsiți credincioși, împărăția va veni la timp după ceasul lui Dumnezeu, nu al nostru. Va aduce binecuvântările tuturor familiilor pământului. După ce Apostolul Ioan a scris, “Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră.” — Apoc. 21:1

Nu ar trebui să ne plângem dacă Dumnezeu nu ne-a dat o dată clară. Este clar că autoritatea și gloria Lui nu va fi dată altuia. Așa cum este scris: “Nu voi da altuia slava Mea.” (Is. 48:11) Promisiunile lui Dumnezeu, poruncile Lui, și mărturiile Lui sânt sigure. (1 Regi 8:56; Ps. 111:7; 19:7) Planul Său minunat al vârstelor va ajunge la îndeplinire așa cum a promis în Cuvântul Său Sfânt. Cu credință crescândă să “vegheș și să ne rugăm” (Marcu 13:33),

până când rugăciunea, “Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” (Mat. 6:10) devine realitate.

CONVERSAȚIE SFÂNTĂ ȘI EVLAVIOASĂ

“Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă?” — II Petru 3:11

A doua prezență a lui Christos și stabilirea împărăției a fost o sursă primară de inspirație pentru Biserica Primitivă. În timp ce apostolul Petru nu a așteptat ca aceste evenimente binecuvântate din Planul Divin să se petreacă înaintea morții sale, a fost speranța sa că ele sânt aproape și de atins. Stabilirea împărăției lui Christos — noul cer și noul pământ — însemna, din necesitate, că cerul și pământul peste care Satan este print trebuie să se dizolve.

Acest adevăr vital a fost evidențiat de Petru pentru a imprima asupra poporului Domnului lipsa de valoare a tuturor speranțelor, ambițiilor și bucuriilor care își au temelia și asocierea în lucrurile acestei lumi. Faptul că aceste lucruri au fost să fie dizolvate și că urmașii lui Christos așteptau să aibă parte în noul cer și noul pământ, a trebuit să fie un mare impuls în a folosi toată înțelepciunea în a face chemarea și alegerea sigură.

“Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi,” Petru întreabă, “printr-o purtare sfântă și evlavioasă?” Dacă această întrebare a fost o considerație serioasă în ziua lui, cu cât mai multă greutate are acum când stăm chiar la marginea noii dispensații, și sântem chiar în mijlocul influențelor dezintegrante ce aduc la un sfârșit o lume decadentă.

IMPORTANT PENTRU ZIUA NOASTRĂ

Încă câțiva ani, și lumea lui Satan va fi complet terminată, și oamenii pământului vor sta față în față cu condițiile clare ale împărăției lui Dumnezeu! Într-un timp comparativ scurt, adevărata biserică își va termina cursul ei pământesc. Ce important este ca să ‘economisim timpul’ cât mai bine, purtând cu zel în inimile și viețile noastre voința Divină pentru noi în aceste zile rele.

Și nu este numai o noțiune, o plăcută iluzie a minții — ce lumea numește ‘gîndire doritoare’ — că noi trăim în Ziua Domnului, “ziua sorocită pregătirii” (Naum 2:3), când vechea ordine chiar trece. Într-adevăr, cu cât studiem mai mult profețiile Cuvântului atribuite acestui timp, cu atât mai clar realizăm importanța zilelor în care trăim. Adevărat, noi stăm șocați cu uimire când realizăm că este privilegiul binecuvîntat al sfinților de azi să vadă marile evenimente ale profeției, mult așteptate de credincioși dealungul secolelor, acum împlinindu-se.

Profețiile legate de timp în Biblie arată clar că noi sîntem foarte aproape de împărăția lui Dumnezeu, unde lumea va găsi odihnă și pace, sănătate și viață. Cele 1335 de zile ale lui Daniel 12:12 s-au împlinit, și ‘fericirea’ ce trebuia să vină la poporul lui Dumnezeu este din abundență îndeplinită de cei a căror “lămpi” sînt “curățite și arzând”. — Cîntările Milenului #230 (Engl.)

Prezisa creștere a cunoștinței și a alergării încoace și încolo ce va preceda punctul culminant al timpului de mare strîmtorare, profețit de Daniel și Isus, va marca timpul celei de a doua veniri a Domnului. (Dan. 12:1-4; Mat. 24:21,22; Luca 21:25-28) În aceste evenimente vedem îndeplinite profețiile lui Isus despre nemulțumirea națiunilor și tulburarea mării și valurilor, cu inimile oamenilor lăsându-i de frică, în compania strigătelor de “pace, pace”, sînt toate semnele care străjerii din aceste zile au avut, și au, prilejul să vegheze. — Ier. 6:14; 8:11

Cutremurile prezise ale puterilor cerești simbolice (Mat. 24:30), și murmurul triburilor pămîntești din cauza prezenței lui Christos, sînt deasemenea evenimente ce marchează sfârșitul vârstei. Spasmele succesive de “durere” (1 Tes. 5:3), și “norii” (Mat. 24:30) de necaz în mijlocul cărora Christos a trebuit să vină, împreună cu ‘topirea’ (Ps. 46:6) elementelor acestui pămînt și cer ca și rezultat al răsunetului “glasului” Lui, sînt deasemenea îndeplinite în fața noastră.

Apostolul Pavel a profețit venirea lui Christos din cer cu “un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu.” (1 Tes. 4:16) Acest ‘strigăt’ s-a proclamat, și încă este proclamat. ‘Vocea arhanghelului’ se mai aude, și ‘trâmbița’ lui Dumnezeu sună.

În timp ce în zilele lui Pavel el aștepta ca dezvoltarea Antichristului trebuie să intervină înainte de întoarcerea Domnului, și de stabilirea împărăției lui,

strălucirea prezenței lui Christos în acest timp a descoperit credincioșilor străjeri că marele sistem Antichrist s-a dezvoltat, și în curând această “taină a fărâdelegii” va fi consumată “cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii prezenței Sale.” — II Tes. 2:7,8

De asemenea profețiile arată clar renașterea speranțelor Evreiești prin stabilirea națiunii lui Israel, și întoarcerea poporului tipic a lui Dumnezeu la patria lor. Experiențele acestei noi națiuni și ale poporului ei s-au întretăiat cu toate celelalte evenimente pentru a ne da mărturia completă și de necontestat că Christos a venit, și că regatul lui Satan mai are numai un scurt timp rămas.

Lucrul cel mai bun, pentru cei care au fost binecuvântați cu adevărul prezent, a fost împlinirea cuvintelor lui Isus că atunci când se va întoarce, se va încinge, și își va servi poporul său cu hrană la timp potrivit. (Luca 12:36,37) Noi ne bucurăm acum de îndeplinirea acestei promisiuni. Adevărurile Planului Divin în toată strălucirea lor glorioasă aduc în atenția noastră nu numai înțelesul timpurilor în care trăim, dar și speranța glorioasă a restabilirii lumii și privilegiul care îl avem de a suferi cu Christos pentru a domni cu El. Rom. 8:17; II Tes. 2:11,12

MÂNGÂIAȚI-VĂ UNII PE ALȚII

În căutarea unui răspuns la întrebarea lui Petru, “Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă?” (II Pet. 3:11) ne reamintim de aplicarea practică a adevărului dispensațional de către Pavel: “Mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.” (II Tes. 4:18) ‘Aceste cuvinte’, ce apostolul sugerează a fi folosite pentru a mângâia pe frați, sânt cele precedente, relatând venirea Domnului, coborârea lui din cer cu un strigăt, cu vocea unui arhanghel și trâmbița lui Dumnezeu; deasemenea că morții în Christos învie primii, și că cei în viață și rămași vor fi răpiți împreună cu El în ‘văzduh’ — faza spirituală a împărăției.

Pentru cei neobișnuiți cu adevărul prezent, conceptul epocii întunecate a venirii lui Christos din cer cu un strigăt și cu o trâmbiță sigur nu va fi foarte mângâietor. Dar pentru cei ce înțeleg adevăratul înțeles a acestor expresii simbolice, și a glorioaselor adevăruri ce pun înaintea noastră iluminarea și încurajarea sfinților din acest timp, ele sunt într-adevăr mângâietoare. De fapt, toate adevărurile aparținând sfârșitului vârstei sânt de o importanță

vitală acum pentru poporul lui Dumnezeu, deoarece trăim în Ziua Domnului, în ziua în care profețiile aparținând timpului prezenței lui Christos se îndeplinesc într-un peisaj glorios de evenimente ce se desfășoară în fața noastră zi de zi.

Viața noastră de evlavie și purtare sfântă ar trebui, atunci, să fie una plină cu gânduri, cuvinte și activități ce se țin de gloriosul eveniment al prezenței lui Christos la sfârșitul vârstei. Noi trebuie să ne mângâiem unii pe alții cu aceste gânduri. Noi nu trebuie numai să învățăm despre ele și apoi să le ținem numai pentru noi. Nouă nu trebuie să ne fie rușine de cunoștința prezenței lui Christos, nici să o considerăm lipsită de importanță și de aceea să o îngrădim într-un spațiu obscur în crezurile și misiunea noastră.

Așa cum adevărurile glorioase aparținând întoarcerii lui Christos și stabilirii împărăției Lui constituiau inspirația Bisericii Primitive, cu mult mai mare trebuie să fie cauza bucuriei noastre acum, când vedem atâtea evidențe împrejurul nostru, că elementele acestei lumi sânt în proces de ‘topire cu căldură mare’, și că în curând noul cer și noul pământ vor fi stabilite.

TESTUL FINAL, IUBIREA

Examinându-ne cu gândul că nici o făgăduință de-a Domnului, nici vreo cerință de-a Lui, n-ar trebui trecută cu vederea considerând importanța timpurilor în care trăim, ni se reamintește prin lecția apostolului din I Corinteni 13 despre importanța iubirii. Pavel ne reamintește că și atunci când avem credință destulă încât să mutăm munții, și nu avem iubire, nu ne folosește la nimic. Ar fi fără importanță pentru noi să știm de prezența lui Christos, și de apropierea vertiginoasă a împărăției lui, și prin credință să acceptăm aceste adevăruri fundamentale, dacă ele nu ne-au inspirat acea iubire arzătoare pentru Dumnezeu și poporul Lui, care ne-ar face să ne devotăm cu totul serviciului Divin, punându-ne viețile pentru frați.

Apostolul Ioan ne reamintește despre testul vital al iubirii, zicând, “Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați... și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.” (I Ioan 3:14-16) În lumina acestei mărturii inspirate, putem să vedem că iubirea nu trebuie văzută ca și o bunătate negativă. Nu trebuie să presupunem că adevărata iubire a lui Dumnezeu este într-adevăr în inimile noastre, numai pentru că nu avem o

animozitate pentru alții, deci nu le-ar face rău cu bună știință. Iubirea care este adevăratul motiv al ‘purtării sfinte și evlavioase’ este un principiu care ne va mișca în a ne da viețile pentru alții. Practica dreptății ne va ține departe de a răni pe frați sau alți oameni, dar iubirea ne va împinge să le servim.

Iubirea noastră pentru frați ar trebui să includă pe toți. În timp ce Apostolul Pavel spune, “Domnul cunoaște pe cei ce sânt ai Lui,” cunoștința noastră nu este atât de completă și de cuprinzătoare ca și a Lui. (II Tim. 2:19) Cunoștința noastră despre ei este limitată. (Mat. 7:16,20; Ioan 13:35) Serviciul nostru pentru frați, așadar, nu trebuie limitat la cei puțini cu care ne asociem în imediata apropiere, dar ar trebui să ajungă într-un efort de a cunoaște pe toți care au o ureche de auzit la adevărurile glorioase care au fost o așa de mare mângâiere și încurajare pentru noi.

LUCRAREA IUBIRII

Domnul putea să facă așa de ușor pentru noi a servi pe frați, dacă dorea asta. El putea, în felul Lui, să ne înștiințeze care sânt frații din zona noastră, și să aranjeze lucrurile în așa fel încât tot ce ar fi trebuit să facem ar fi să apelăm la ei cu adevărul. Ei, în schimb, ar accepta și noi ne-am bucura în privilegiul de a fi folosiți de Domnul în a comunica mesajele Sale către poporul Său.

Dar Domnul, în înțelepciunea Lui, și ca un test al originalității iubirii noastre, a făcut ca să fie făcută pe calea grea — calea ce cere sacrificiu de sine și muncă și împotriviri și persecuții. De aceea apostolul, în Evrei 6:10, se referă la misiunea noastră pentru sfinți ca și o “lucrare a iubirii.”

Numai dacă sântem doritori, da, bucuroși în privilegiul de a lucra în folosul fraților pentru Domnul, putem să ne întrebăm serios cât din adevărata iubire a lui Dumnezeu ne-a umplut inimile. Ca răspuns la această muncă ar putea fi puține rezultate aparente. Am putea petrece săptămâni și luni, sau chiar ani propovăduind adevărul la alții, dar rar, dacă vreodată, vom fi răsplătiți cu o anumită cunoștință că eforturile noastre au fost fructuoase într-adevăr în îmbogățirea altor vieți și inimi.

Dar așa ne încearcă Dumnezeu credința noastră, la fel cu iubirea. În sfârșit, rezultatul principal a ceea ce facem noi este pregătirea noastră pentru a fi

co-moștenitori cu învățătorul nostru. Dacă sântem credincioși vom avea privilegiul mai târziu de a avea parte cu El în luminarea și binecuvântarea întregii omeniri. Ce profitabile, într-adevăr, vor fi eforturile noastre de câțiva ani trecători de partea aceasta a vălului, dacă vom fi găsiți credincioși până la moarte, primind coroana vieții, și privilegiul de a avea parte în a împărți binecuvântările lui Dumnezeu către toată omenirea blestemată în păcat și muritoare!

În sfârșit, trebuie să învățăm să vedem lucrurile din punctul de vedere a lui Dumnezeu. Apostolul zice așa, “Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea.” (Evr. 6:10) Ce contează dacă oamenii ascultă, sau dacă consideră, dacă apreciază eforturile noastre sau sânt indiferenți la ele? Ceea ce contează este că Dumnezeu nu uită. Deoarece Dumnezeu nu uită noi ne bucurăm de binecuvântările bogate de credință și speranță acum, și vom fi răsplătiți cu toate bucuriile neprețuite ale împărăției în prezența lui glorioasă. Ce putem cere mai mult?

Împotriva faptului că în aceste ultime zile am fost martori la uimitoare împliniri a profețiilor pentru a ne reasigura de puritatea adevărului prezent, se pare că este mai greu decât oricând pentru a menține un zel arzător pentru adevăr și frați. Sânt diferite motive, fără îndoială, ce contribuie la aceasta, printre care ultimul nu este faptul că azi zelul pentru Dumnezeu și serviciul Său a devenit, mai mult decât înainte, o responsabilitate individuală. Fără îndoială, în zilele de început zelul multora era trezit de faptul de a fi asociat într-o mișcare de grup. Este totdeauna mai ușor de a merge în acord cu un grup decât a umbla singur.

Domnul a permis condiții să apară între poporul Său care sânt calculate să încerce loialitatea lor individuală. Cum sântem la acest test? Mai sunt frumusețile adevărului o inspirație pentru noi, o inspirație care ne va duce la sacrificiu de sine în a face cunoscute gloriile sale la alții? Sau am fost noi zeloși în trecut numai pentru că și alții au fost zeloși? Adevărul, azi, este la fel și ar trebui să fie o influență în aceeași măsură de vital în viețile noastre ca și în trecut. Isus este tot Căpitanul mântuirii noastre, și adevărul pe care l-a servit poporului Său prin “robul acela” (Mat. 24:46) este tot reprezentantul Învățătorului în viețile și inimile noastre. Ar mai trebui să cântăm azi, așa ca și în trecut, “Trimite Doamne Lumină, vizir să ne fie.” — Cântările Mileniului #169

Dacă credința noastră în adevărul prezent este ceea ce trebuie să fie, atunci devine o realitate pentru noi — ceva ce ne conduce, de fapt, în urmele Domnului, indiferent cât de mulți sau cât de puțini merg la fel pe aceeași cale îngustă. Trebuie să uităm unele lucruri ce sânt înapoia noastră. Pavel zice că a făcut așa. (Fil. 3:13) Pe de altă parte, putem cu profit să ne uităm înapoi la timpurile trecute, dacă sântem inspirați a ne întoarce la “prima iubire” și entuziasmul pentru Domnul și adevărul Său. — Apoc. 2:4

În Evrei 10:32, Pavel sfătuiește pe cei la care scria să facă chiar așa. După acest text și ce urmează — deasemenea cap. 6, vers. 10 — ei erau la un moment dat zeloși implicați într-o misiune de iubire pentru sfinți, dar se pare că au permis o letargie spirituală să se înrădăcineze între ei. În efortul lui de a reînvia acea primă iubire, Pavel îi sfătuiește: “Aduceți-vă aminte de zilele de la început.” Adevărat, zelul lor din zilele de la început i-a dus la multe suferințe; au fost “puși ca priverile în mijlocul ocărilor și necazurilor,” dar primind răpirea avuțiilor lor cu bucurie. — Evr. 10:33,34

Aici este o lecție — de o importanță vitală — pentru oricine care pentru un motiv sau altul poate că au permis zelului ‘primei iubiri’ să scadă. Este o noțiune greșită că Dumnezeu vrea ca poporul Său să dezvolte acel entuziasm complet și ireproșabil cu care ei au răspuns la iubirea Lui când El le-a iluminat pentru prima dată inimile cu Evanghelia. Ce vrea Dumnezeu în special este să vadă acel zel să continue până la consumarea vieții noastre, chiar în moarte în serviciul Său. Nu vrem noi, atunci, cu profit, să ne amintim de ‘zilele de la început’, nu numai ca și o amintire plăcută, dar cu scopul de a avea zelul reînflăcărat așa, pentru a continua lucrarea iubirii credincioși până la moarte.

Isus a dat semne în “marea lui profeție” care ar indica a doua Lui prezență și sfârșitul vârstei. Ne avertizează că deoarece fărădelegea se va înmulți, iubirea multora se va răci. (Mat. 24:12) Aici, deci, ni se reamintește că noi trebuie să fim în special pregătiți la condițiile despre care Învățătorul se referă care vor cauza o răcire a iubirii și zelului nostru. Sigur, dacă dăm atenția cuvenită la ce fel de oameni trebuie să fim, nu numai că vom evita fărădelegea în viața noastră, dar nu vom permite influențelor fărădelegii cu care sântem înconjurați să ne departă de la calea de sacrificiu.

CÂND FĂRĂDELEGEA ABUNDĂ

Și ce este fărădelegea la care se referă Învățătorul? Ca și o lecție practică putem să ne gândim la ea ca și referindu-se la orice poate fi în dezacord cu Domnul și adevărul Său. Practicile fărădelegii conducătorilor falși din biserică au contribuit la înmuierea zelului din partea multora. Aceasta nu ar trebui să fie așa, deoarece relația noastră cu Dumnezeu prin adevărul Său ar trebui să fie așa de independent de alții încât chiar dacă ei se dau la o parte din calea îngustă nu ne-ar influența.

Credința noastră în adevăr nu ar trebui să se bazeze pe încrederea în oameni!

Multe sânt încercările de azi — săgeți arzătoare de la Adversar — care au tendința să înmoaie zelul poporului Domnului dacă ochii lor nu sânt fixați continuu la El și inimile pline cu iubirea Lui. De exemplu, ingenioase sânt argumentele prezentate de diferite surse ca și de ce poporul consacrat al Domnului ar trebui să își ascundă candela sub o tufă. Câteodată o neînțelegere personală care un frate ar avea față de cineva în adunare este permisă pentru a-i influența gândirea, până când el își justifică poziția de antagonism către întreaga adunare și activitatea adunării. Aici este un caz unde fărădelegea este permisă să intre în inima unui frate și iubirea lui se răcește.

Să căutăm să ne ridicăm deasupra lucrurilor personale ce nu au greutate asupra adevărului și a relației noastre cu acesta. Ce contează dacă cineva spune ceva ce nu ne este plăcut? Și dacă ceva este zis cu intenția de a ne face rău? Este Domnul în stare să controleze și să facă aceste lucruri să lucreze spre binele nostru? Să nu permitem fărădelegii să intre în inimile noastre și să ne îndepărteze de la Domnul și adevăr și frați.

Dând o mai mare atenție la ce fel de persoane trebuie să fim, să ținem minte că înainte de toate trebuie să fim ca și Christos. Dacă ne străduim cu adevărat să îi urmăm exemplul, trebuie să ținem minte că el a fost încercat în toate privințele ca și cum sântem încercați noi. El a fost descoperit, a fost persecutat, iar în final dat la moarte, dar chiar și în momentele morții, Isus a continuat să fie credincios ambasador al adevărului. Să ținem minte că servul nu poate să fie desupra Învățătorului său, și dacă sântem adevărați servi, ne vom strădui zi de zi să fim cât mai mult ca și El.

“ACEEA SĂ VĂ ÎNSUFLEȚEASCĂ”

‘Purtarea sfântă și evlavioasă’, dacă este originală, nu este ceva ce putem purta ca și o tinichea. Adevărata asemănare cu Dumnezeu izvorăște din lăuntru, și se bazează pe obiceiurile noastre de gândire. Întrebarea lui Petru, ‘Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă’ va primi răspuns în funcție de felul în care gândurile noastre sunt controlate. Adevărații Creștini cred că este subliniată de Pavel în Filipeni 4:8, unde citim, “Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”

Sânt multe lucruri bune și de apreciat cu care sântem înconjurați, și la care mințile noastre pot să steie cu profit. Dar noi credem, ca și Creștini căutând să avem mintea plină cu lucrurile ce într-adevăr aparțin vieții și asemănării cu Dumnezeu, vom face bine dând importanță specială, întâi, Tatălui Ceresc și Fiului Său preaiubit, apoi adevărului în toată gloria lui minunată, și în sfârșit, fraților. Dacă inimile și mințile noastre sânt pline de lucruri aparținând lui Dumnezeu, Planului Său și poporului Său, aceste gânduri curate, nobile, vrednice de slavă și sfinte vor curge continuu pentru binecuvântarea altora. Prin purtare sfântă și evlavie vom fi folosiți de Domnul pentru a mângâia pe frați și a fi vrednici ambasadori ai noii împărății.

DRAGOSTE ȘI FAPTE BUNE

“Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.” — Evrei 10:24

Nu există legătură de unitate atât de puternică sau atât de prețioasă ca aceea între membrii corpului lui Cristos. Unde există această unitate este o comunitate binecuvântată de interes în care fiecare urmaș al Domnului este cu adevărat preocupat de bunăstarea fraților săi. El este interesat în progresul lor spiritual, și caută moduri și mijloace de încurajarea lor pentru o iubire mai mare și devotare față de Domnul și serviciul său. El este atât de interesat în ai vedea pe ei făcându-și chemarea și alegerea lor sigură pentru a fi co-moștenitori cu Cristos pe cât este el de interesat să câștige victoria el însuși. Nici un Creștin nu ar pune în primejdie bunăstarea spirituală a fraților lui pentru a cîștiga un avantaj în interesul său.

Există multe căi de-a lungul cărora este privilegiul nostru să observăm nevoile fraților noștri, și să îi asistăm. În textul nostru apostolul face un sumar sub titlul general de “dragoste și fapte bune”, indicând că în considerarea fraților noștri noi putem să le acordăm ajutor valoros prin ai indemnă la credincioșie de-a lungul acestor două linii generale. Referindu-se la dragoste și fapte bune, apostolul scoate în evidență că amândouă sînt importante, și că oricare fără cealaltă va duce la o lipsă de balanță în caracterul creștin, și împiedicarea creșterii adevăratului creștin.

De fapt, cînd dragostea creștinească umple inima, una dintre manifestările inevitabile va fi un zel consumator pentru sacrificiu propriu în fapte bune.

În 1 Tesaloniceni 1:3, apostolul Pavel vorbește de “osteneala dragostei.” Cel mai puternic exemplu al modului în care dragostea lucră pentru beneficiul altora este acela al Tatălui Ceresc însuși.

“Dumnezeu este dragoste”, ne spun Scripturile, și evidența aceasta este văzută în tot ceea ce el a planificat și a făcut pentru creaturile sale. El cauzează ploaia să cadă și soarele să strălucească peste drepti și peste cei

nedrepti. Aceasta este pentru că el a iubit lumea încât el a dat pe singurul său Fiu să fie Răscumpărător. El îi iubește pe oamenii săi, și demonstrează aceasta prin multe moduri în care el răspândește binecuvântările peste ei. El le dă Spiritul Sfânt; el le dă înțelepciune, curaj, și putere. El îi mângâie în durerile lor, și îi ajută în orele lor singuratic. Mai departe, el ne mustră pentru că ne iubește, și ne ceartă pentru ceea ce facem rău, iertându-ne când mergem la el în credință și pocăință.

Dumnezeu este zelos în interesele poporului său pentru că "El este dragoste." Aceasta înseamnă că atunci când noi îndemnăm frații la iubire și fapte bune îi încurajăm să aibă un caracter în asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta este accentuat în cazul lui Isus. Una din cele mai scurte, dar cele mai cuprinzătoare mărturisiri cu privire la viața pământească și preoția lui Isus este faptul că el "umbla din loc în loc făcând bine". (Fapte 10:38) Aceasta a fost caracteristic pentru întreaga lui aparență și manieră, și a fost Isus cel ce a spus "Cel ce m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl." — Ioan 14:9

În Isus vedem un exemplu practic al iubirii divine în operare pentru binecuvântarea celorlalți. Aceasta l-a inspirat pe Domnul la credințioșie în a purta mesajul împărăției poporului său, națiunea Evreilor. Aceasta l-a determinat să fie îngrijorat de bunăstarea discipolilor săi, și să aibă interes personal pentru ei. Dragostea deasemenea l-a îndemnat pe Domnul să declare adevăruri tari, tăioase cu privire la ipocrizia cărturarilor și Fariseilor, și să expună greșelile populare pe care ei le învățau.

Spiritul vieții lui Isus de devotare față de Tatăl Său Cereșc a fost profetic descris de către David în rugăciunea de dedicație, "Iată-mă că vin: în sulul cărții este scris despre mine, vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele." (Psalm 40:7,8) În ducerea la îndeplinire a spiritului consacrării reflectat în această rugăciune frumoasă, Isus a recunoscut că voia Tatălui său Cereșc pentru el era să poarte mărturie la bunătatea lui Dumnezeu așa cum este descoperită în planul divin de salvare.

Rugăciunea profetică a lui David cu privire la Isus continuă, "Vestesc îndurarea Ta, în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne. Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul Tău și mântuirea Ta, și nu ascund bunătatea și credințioșia Ta în adunarea cea mare." — Psalm 40:9,10

Isus a fost împreună cu Tatăl său , și inspirat de aceeași iubire divină care îl motivează pe Dumnezeu în tot ceea ce face el. Vedem în el un exemplu minunat de “osteneală în dragoste”. (1 Tesaloniceni 1:3) El a fost un martor credincios la bunătatea și salvarea lui Dumnezeu. El nu a ascuns neprihănirea lui Dumnezeu în inima sa, ci prin cuvântul gurii, prin exemplu , și prin miracolele minunate pe care el le-a făcut, a dus la îndeplinire planul lui Dumnezeu pentru salvarea umană — acel plan glorios care descoperea neprihănirea lui Dumnezeu, înțelepciunea sa, dreptatea, iubirea și puterea. Vedem, atunci, că îndemnându-ne unii pe alții la dragoste și fapte bune stimulăm dezvoltarea asemănării cu Cristos.

FAPTE CARE NU SÂNT BUNE

Iubirea nu poate să umple inima fără manifestarea ei însăși în fapte de sacrificiu propriu pentru a binecuvînta pe alții. Este tot atât de adevărat că faptele care nu sînt rezultatul unei umpleri cu dragoste Divină nu sînt fapte bune. Isus a spus de o clasă care va face fapte de mare activitate în numele lui, pretinzând zel în a performa “multe fapte minunate.” (Matei 7:22) Evident, oricum, aceste fapte nu sînt creșterea iubirii divine, pentru că Isus descrie pe cei care le fac ca acei care “lucrează fărădelege” (vs. 23) Este aparent de aici că a fi zelos în lucrarea Domnului nu este în sine evidența adevăratei creștinătăți. Apostolul vorbește de un zel care este “fără pricepere” (Romani 10:2), și este deasemenea adevărat că poate să existe zel care nu este inspirat de iubire Divină. În orice caz, faptele care rezultă nu ar fi acceptate de către Dumnezeu. Acestea nu ar fi fapte ‘bune’.

În tratatul măiestros și cuprinzător de dragoste al apostolului (1 Cor. 13) el merge în detaliu considerabil pentru a scoate în evidență că chiar acele fapte care sînt bune în sine nu sînt acceptabile la Dumnezeu dacă nu sînt făcute din dragoste. “Chiar dacă aş vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aş avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.” (vs 1), scrie el.

A vorbi ‘în limbi omenești și îngerești’ este în sine însuși o realizare admirabilă când darul vorbirii este folosit în a mări numele lui Dumnezeu făcând cunoscut adevărul planului său glorios de salvare. Dar chiar acest mijloc de proveniență divină de a servi pe Domnul nu ar fi un mijloc aprobat de către el dacă nu este făcut din dragoste. Dacă este rezultatul

unei ambiții egoiste mai degrabă decît o faptă de iubire, atunci e ca un ‘chimval zăgănitor’.

Pavel vorbește de elementul fundamental de important al credinței și de faptele pe care credința le realizează — chiar o credință așa de mare încît să fie în stare să mute munții — și explică că acei care au așa o credință și prin ea ei performă astfel de fapte fără dragoste, sînt nimic. Credința în sine însăși este bună. Fără credință este imposibil să plăcem lui Dumnezeu. (Evrei 11:6) Dar pentru ca credința să fie plăcută lui Dumnezeu trebuie să fie acompaniată de dragoste.

“Chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor” (1 Cor. 13:3), Pavel continuă, “și n-aș avea dragoste nu-mi folosește la nimic.” Aceasta este o declarație remarcabilă! Este foarte posibil că referința este la ceea ce chiar Domnul însuși a spus tânărului nobil bogat. Cînd acest om tânăr l-a întrebat pe Domnul ce lucru ar putea să facă pentru a moșteni viața veșnică, răspunsul a fost, “Dute de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă.” (Marcu 10:21) Aici este propria declarație a lui Isus a ceea ce se poate considera corect fapte bune. Este ceea ce fiecare Creștin este așteptat să facă. Consacrarea la Domnul ne îndeamnă să renunțăm la tot ceea ce avem, Domnul arătînd cum să folosim aceste lucruri în serviciul său.

Cînd Pavel s-a referit la acest punct de vedere de fapte bune, nu a fost cu gândul de a spune că ceea ce Isus a așezat ca o condiție necesară de a fi discipol nu era fundamental de important, ci mai degrabă să scoată în evidență că chiar în răspîndirea bunurilor pentru a hrăni săracii, dragostea trebuie să fie motivul impulsivant, ori sacrificiul nostru nu valorează nimic. Asa cum Pavel a văzut problema, nu este o alegere între dragoste și împărțirea bunurilor noastre pentru a hrăni săracii, pentru că dacă avem adevărata iubire noi vom fi inspirați să folosim tot ceea ce avem pentru binecuvîntarea altora.

Ar fi posibil să facem sacrificii în numele altora care ar fi îndemnați de interes propriu de un fel sau altul. Glorie deșartă sau dorința de a fi bine văzut de vecini sau frați s-ar putea să determine pe cineva pentru un sacrificiu mare. Dar într-un astfel de caz nu s-ar aduna un profit care rămîne. Fapte care în ele însăși sînt bune ar deveni infectate cu rău ca rezultat al scopului rău care le-a determinat.

TRUPURI SĂ FIE ARSE

“Chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (1 Cor 13:3), Pavel continuă. Aici este o referință la faptele bune ale unui creștin văzute din punctul de vedere a lecțiilor învățate în serviciile Tabernacolului tipic. În Romani 12:1 Pavel îndeamnă, “Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.” În tip, trupurile animalelor erau sacrificate, și trupurile lor arse, dar în antitip noi trebuie să prezentăm trupurile noastre să fie consumate în a face fapte bune.

Este o referință frumoasă la aceasta în Evrei 13:11-13. Aici apostolul explică că în tip trupurile acelor animale oferite pentru sacrificiu, a cărui sânge a fost luat în Sfânta Sfintelor pentru păcat, erau arse afară din tabără. El ne spune că în îndeplinirea acestui tip, Isus a suferit și a murit “dincolo de poartă.” El apoi ne îndeamnă să îl urmăm în urmele lui Isus pentru ca trupurile noastre, vorbind simbolic, să poată fi “arse.” — vs. 11.

Este voința Divină ca noi să dăm trupurile noastre să fie ‘arse’. Este numai pe baza suferinței cu Cristos că noi putem să sperăm să domnim cu el. Explicația lui Pavel este că dacă iubirea nu determină sacrificiul, nu ne folosește la nimic. Dacă iubirea ne îndeamnă la credincioșie în a ne da trupurile noastre să fie arse, ar însemna “slavă, cinste și nemurire, viață veșnică.” — Romani 2:7

Este clar atunci, că așa cum nu poate să existe adevărată dragoste creștină fără ca aceea dragoste să se manifeste în fapte bune, tot așa din punctul de vedere al lui Dumnezeu nu poate să existe fapte bune numai acelea care sânt impulsionate de iubire. În a face fapte bune, dragostea este îndelung-răbdătoare și bună. Nu va încerca să facă o expunere mare a ceea ce a făcut, pentru că umilința este una dintre componentele dragostei. Dragostea va fi răbdătoare cu alții, trecând cu privirea imperfecțiunile lor neintenționate. În același timp, dragostea nu va ceda în poziția ei pentru Dumnezeu, pentru adevăr, și pentru neprihănire. Pentru acest motiv, unele dintre faptele bune pot să apară aspre, poate chiar neplăcute acelor care nu înțeleg.

DOUĂ EXEMPLE DE DRAGOSTE

În timp ce cel mai citat tratat din Biblie despre dragostea Creștină este în 1 Corinteni 13, scris de către Apostolul Pavel, se spune despre Ioan de obicei că el este un apostol al iubirii. Cu adevărat, Ioan a scris mult despre iubire — iubirea lui Dumnezeu, dragostea lui Cristos, și dragostea între frații lui Cristos. Ioan ne spune despre marea dragoste a lui Dumnezeu exemplificată în darul Fiului său de a fi Răscumpărătorul omului. (Ioan 3:16) Ioan este cel care citează “porunca nouă” a lui Isus ca să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit el. — Ioan 13:34; 1 Ioan 2:8-10; 4:11

Ioan însuși a fost determinat de o iubire arzătoare pentru frați, și totuși nu a folosit dragostea ca o mască să acopere ceea ce se făcea rău între frați. În a doua și a treia epistolă avem două exemple foarte importante de observat despre modul în care iubirea va căuta să protejeze cele mai bune interese spirituale ale poporului Domnului când ele sânt în pericol de a fi trase în cursă de către doctrina falsă sau de a urma conducere proprie. Aici avem o indicație clară că adevărata dragoste creștină nu stă fără să facă nimic când poporul Domnului este în pericol, că în asemenea circumstanțe fapta dragostei trebuie să vorbească pentru a sfătui și atenționa pe frați.

A doua epistolă a lui Ioan este adresată către “aleasa Doamnă și către copiii ei”. (vs 1) El scrie că el “s-a bucurat foarte mult” (vs 4) când a auzit că această familie continua “să umble în adevăr, după porunca pe care am primit-o de la Tatăl.” Apoi el îndeamnă pe aleasa Doamnă și pe familia ei să se iubească unii pe alții, “și iubirea stă în viețuirea după poruncile Lui.” — vs. 6

În această epistolă Ioan începe să arate că a umbla în adevăr involvă mare atenție asupra acelor cu care noi ne împărtășim la fel ca și cei pe care îi ajutăm. El scrie, “Dacă vine cineva la voi, și nu va aduce învățătura aceasta, să nu-L primiți în casă, și să nu-i ziceti: ‘Bun Venit!’ Căci cine-i zice: ‘Bun venit!’ se face părtaș faptelor lui rele.” — vs. 10,11.

Aici este subliniat un principiu de bază în operarea iubirii Divine; și anume, că dacă împrumutăm suportul nostru acelor cu care noi credem să fie greșiți, noi sîntem părtași ai faptelor lor rele. Dacă avem o concepție greșită despre iubirea Divină, și cum ar trebui aceasta să ne cauzeze să reacționăm, putem să concludem că cu toate că noi credem că un frate învață doctrine false, ar

trebui să considerăm intențiile inimii lui și să îi urăm ca Dumnezeu să fie cu el oricum și să recomandăm serviciile lui fraților. Am putea să spunem că ceea ce ne privește pe noi înșine, noi ținem la toate doctrinele adevărului, dar vom continua să ne asociem cu, și să sponsorăm, pe acei care nu sânt, pentru că iubirea cere ca noi să facem aceasta.

Un astfel de curs, oricum, este contrar instrucțiunilor lui Ioan pentru ‘aleasa doamnă’. El îi arată ei că dacă ea garantează pe cineva care este greșit în doctrină, ea este responsabilă pentru răspindirea erorii, la fel de responsabilă ca și cum ea însăși ar fi devenit agentul erorii. Aici, atunci, este adevărata faptă a iubirii, fapta bună a iubirii, în a căuta să protejezi frații împotriva influenței rele a acelor care ar submina adevărul în inimile și viețile lor. În alte cuvinte, iubirea are compasiune pentru oile împrăstiate și înfricate, dar nu are milă pentru lupii în haine de oaie care pot să intre între oi.

În a treia epistolă a lui Ioan, fapta bună a iubirii este văzută dintr-un alt punct de vedere. Această epistolă este adresată “preaiubitului Gaius, pe care îl iubesc în adevăr.” (3 Ioan, vs. 1) Din nou Ioan spune de bucuria lui să audă că frații lui continuă să umble în adevăr. Se pare că în districtul unde locuia Gaius, preoți credincioși ai adevărului au lucrat- misionari, aparent, dintr-un alt teritoriu. Gaius a apreciat serviciul acestora și ia luat în casa lui și a avut grijă de ei în timp ce ei erau în zonă. Astfel el s-a bucurat să se împartășească în preoția lor, și a fost binecuvântat ca atare. La fel ca și cum ‘doamna aleasă’ ar fi fost vinovată de fapte rele a acolora care lucrau împotriva adevărului dacă din greșeală, și în numele iubirii, i-ar fi luat în casa ei, Gaius a devenit un partener al faptelor bune a acestor servitori ai adevărului întreținându-i în casa lui.

În același district unde Gaius locuia era un om cu numele Diotref, care, în timp ce profesa să fie un frate în adevăr, nu era așa în realitate. Este evident că Ioan a scris fraților în vecinătatea sa sugerînd că ar fi bucuros să vină și să îi viziteze. Când Diotref a auzit de aceasta el a început să se opună ideii. Ioan explica că motivul pentru aceasta a fost că Diotref “îi plăcea să aibă întîietate” între frați. (3 Ioan vs. 9) Evident el avea o poziție de control în această biserică, încurajând frații să se uite la el pentru toate lucrurile, și el a simțit că dacă apostolul Ioan și-ar face apariția, acest lucru ar înceta.

Faptul că frații ar fi foarte binecuvîntați de către preoția lui Ioan, și duși la noi înălțimi de slavă și adevăr, nu l-a preocupat pe acesta care a devenit un

‘domn’ peste moștenirea lui Dumnezeu. (1 Petru 5:3) El a fost preocupat numai în a proteja interesele lui proprii. Și în spiritul lui egoist el nu a ezitat să vorbească împotriva lui Ioan cu “vorbe rele” (3 Ioan, vs. 10), și a amenințat să alunge afară din adunare pe oricine care favoriza vizita propusă a apostolului. Ioan, cu inima lui mare de iubire, putea să-l fi scuzat pe Diotref pentru aceasta manifestare de răutate față de el dacă l-ar fi privit numai pe el. Dar aceasta a avut de-a face cu interesele spirituale ale bisericii, astfel iubirea a vorbit și a expus lucrurile rele pentru ca această adunare să poată fi salvată de o astfel de influență rea. Aceasta, într-adevar, a fost o faptă de iubire.

DREPTATE, DRAGOSTE ȘI UMILINȚĂ

În Mica 6:8, principiul dragostei este arătat în relația lui corectă față de alte elemente ale caracterului creștin. Cu toate că acest îndemn a fost, în prima instanță, adresat Israelului trupesc, principiile fundamentale ale cerințelor lui Dumnezeu așa cum sânt spuse aici sânt aceleași pentru poporul său în fiecare vârstă. “Ce cere Domnul de la tine,” întreabă profetul “ci doar să faci ce este drept, să iubești îndurarea, și să umbli umilit cu Dumnezeul tău?”

A face ‘ce este drept’ simplu înseamnă a urma Regula de Aur — să fie guvernată de către principiul dreptății în tot ceea ce avem de-a face cu cei din jurul nostru. Aceasta, în sine însuși, este o cerință foarte exactă. Ar pune probabil o cercetare a multor cuvinte ale noastre și fapte dacă totdeauna ne-am întreba dacă ceea ce vrem să spunem este exact ceea ce am vrea alții să spună sau să ne facă nouă. Desigur, totuși, urmașii Domnului ar trebui să se străduiască întotdeauna să fie îndrumați de acest principiu. Dar a urma calea dreptății nu face pe cineva creștin.

A ‘iubi îndurarea’ este următoarea cerință, și aceasta merge departe, dincolo de cerințele dreptății. Cuvîntul ‘îndurare’ în acest pasaj este o traducere a cuvîntului Evreiesc care înseamnă ‘bunătate’, sau ‘iubire’. Și când profetul spune că noi ar trebui să iubim bunătatea, el folosește un cuvînt Evreiesc care înseamnă ‘iubire afecționată’. Noi trebuie atunci să fim ‘îndrăgostiți’ cu bunătate. În alte cuvinte, viziunea noastră a iubirii lui Dumnezeu, și străduința noastră ca iubirea lui să motiveze fiecare gînd al nostru și cuvînt și faptă, trebuie să fie tema atot-absorbitoare a vieților noastre. Noi nu trebuie să ne gîndim a iubi pe Dumnezeu și pe frații noștri ca o datorie, ci trebuie să fim îndrăgostiți cu voia lui Dumnezeu pentru noi.

Noi trebuie să fim așa de mult îndrăgostiți cu acest principiu mare de asemănare cu Dumnezeu că noi bucuroși să ne sacrificăm viețile noastre pentru alții, chiar așa cum Cristos, activat de același spirit, și-a sacrificat viața lui pentru noi. Astfel dragostea și faptele bune vor merge mână în mână.

Mai există încă o cerință menționată de către Profetul Mica în capitolul 6: trebuie să “umblăm umilit” cu Dumnezeul nostru. (vs. 8) În ceea ce privește principiul abstract de lipsă de egoism, sânt mulți în lume care sânt mai mult sau mai puțin influențați de aceasta. Mii de doctori, asistenți, lucrători de binefacere, sânt cu toată inima și se sacrifică pe ei însuși în eforturile lor de a face bine, de a ajuta pe cei în nevoi, și de a înlătura suferința. Ei își vor primi răsplata în ziua cercetării lor, sau când împărăția milenială va începe.

Creștinii, oricum, ar trebui să se uite la Domnul pentru îndrumare, pentru modul în care sacrificiile lor trebuie să fie făcute. Aceasta este involvat în ‘a umbla umilit’ cu Dumnezeu. Nu numai că scopul trebuie să fie drept, ci zelul nostru pentru fapte bune trebuie să fie îndrumat de către cuvântul lui Dumnezeu dacă faptele noastre trebuie să fie bune. Într-un mod general, Dumnezeu a făcut voia lui simplă pentru oamenii săi, și pentru a umbla umilit înaintea lui, rămâne numai să fim ghidați de către voia lui.

Vîrsta Evanghelică nu este timpul pentru ca lumea să fie reformată și convertită, astfel faptele calculate să aducă un astfel de sfârșit nu ar fi în armonie cu voia lui Dumnezeu. Cineva poate să își sacrifice viața lui într-un mod ne-egoist în a încerca să reformeze lumea prin eforturi politice, sau altele, dar făcând aceasta, el nu ar umbla umilit cu Dumnezeul său.

Lucrarea lui Dumnezeu în timpul acestei vârste este chemarea și dezvoltarea bisericii, corpul lui Cristos. Aceasta este făcut prin puterea adevărului, Cuvîntul lui Dumnezeu. Astfel, adevărul este dat fraților să circule, să promoveze, să promulgeze, pentru ca să ajungă pe acei care au o ureche de auzit, și ca prin puterea lui mare să poată fie atrași la Domnul, și pregătiți pentru co-moștenire în împărăție. Astfel sântem îndemnați să ținem la Cuvîntul vieții; să lăsăm lumina noastră să strălucească; să predicăm Cuvîntul; să ne clădim unii pe alții în credință.

Programul Divin pentru poporul lui Dumnezeu a fost în operare de la Cincizecime; și va continua să fie în operare pîna când ultimul membru al

trupului lui Cristos a trecut dincolo de văl. La începutul celei de-a doua prezențe a lui Cristos a fost o schimbare de la semănat la cules; dar culesul, la fel ca și semănatul, a fost realizat de aceeași metodă; și anume, proclamarea adevărului. Acum, în plus față de adevărul general al Evangheliei, sânt adevăruri dispensaționale menite la sfârșitul vârstei. Acestea deasemenea trebuie să fie promulgate; pentru că ele, la fel ca și mesajul general al Evangheliei, sânt esențiale astăzi pentru protecția și clădirea fraților.

A umbla umilit cu Dumnezeu, ca urmare, înseamnă că inimile și mințile noastre inspirate de iubire vor fi devotate pentru acest serviciu al fraților prin răspândirea adevărului. Începînd cu Evanghelizare, și continuând de-a lungul liniilor de activitate prin care noi sântem în stare să asistăm unii pe alții în a ne îmbrăca cu întreaga armătură a lui Dumnezeu, gândul nostru trebuie să fie, în primul rând și cel mai întâi, îndrumat spre bunăstarea spirituală a fraților noștri. În acest mod ‘mireasa’ se face pe sine gata pentru unirea cu ‘mirele’ său ceresc. (Apoc. 21:2,9; Ioan 3:29); și în a pune jos viețile noastre în fapte bune de această natură noi umblăm umilit cu Dumnezeul nostru.

Atunci, să nu asumăm decizia pentru noi înșine ceea ce Domnul vrea ca noi să facem. El nu are plan privat pentru fiecare dintre noi ca indivizi. Planul lui și voia lui cu privire la modul de sacrificiu este același pentru toți, și dacă noi umblăm umilit cu Dumnezeul nostru ne vom strădui, prin rugăciune și studiu al Cuvîntului său, să înțelegem planul său clar, și umilit să ne supunem pe noi înșine în ascultarea lui.

Iubirea lui Dumnezeu, cu puterea lui a tot-consumatoare, va găsi expresie în ‘faptele bune’ care vor avea aprobarea Tatălui nostru Ceresc.

“Deci să nu vă temeți; voi sânteți mai de preț decît multe vrăbii.” — Matei 10:31